

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1794/2022
15.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Срђан Ратковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Јован Челебић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости, вредност предмета спора 310.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1117/19 од 21.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 1117/19 од 21.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 26612/2015 од 06.04.2017. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство Уговор о поклону, закључен између тужиоца као поклонодавца и ВВ из ... као поклонопримца, оверен пред Другим општинским судом у Београду Ов 17170/97 од 22.12.1997. године, што је тужена дужна признати и трпети. У ставу другом одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца да се раскине уговор о поклону закључен између тужиоца као поклонодавца и ВВ из ... као поклонопримца. Тужилац је обавезан да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Новом Пазару Гж1 117/19 од 21.05.2020. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Првог основног суда у Београду.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, не указујући на конкретне разлоге за изјављивање посебне ревизије.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или

новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца у складу са одредбом члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

Према разлозима другостепене пресуде, правноснажно је одбијен тужбени захтев тужиоца да се утврди да је ништав, односно да се раскине уговор о поклону, закључен између тужиоца као поклонодавца и сада пок. ВВ као поклонопримца. Нижестепени судови су становишта да не постоје разлози који би водили ништавости закљученог уговора о поклону јер уговор има допуштен основ, није постојала недопуштена побуда за закључење уговора и тужилац је био пословно способан да на наведени начин располаже својом имовином. Имајући у виду да је уговором у корист тужиоца конституисано право доживотног плодоуживања на предметном стану (који је предмет уговора о поклону), нема услова за утврђење ништавости закљученог уговора о поклону, нити за раскид уговора.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована другостепена пресуда Врховни касациони суд је становишта да нема основа за одлучивање о посебној ревизији тужиоца. Ревизијом се ни не указује на конкретне разлоге за изјављивање изузетно дозвољене ревизије, у складу са одредбом чл. 404 ст. 1 ЗПП. Погрешна примена материјалног права није разлог за изјављивање посебне ревизије, без испуњености услова прописаних одредбом чл. 404 ЗПП.

Како не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачења права о наведеном правном питању, следи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу одредбе члана 410. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора износи 310.000,00 динара. Како не постоји ревизијски цензус за одлучивање о ревизији тужиоца, следи да је ревизија недозвољена.

У складу са изнетим, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

